

ZAMYŠLENÍ O 13. NEDĚLI V MEZIDOBÍ 27.06.2021

„*Moje Dceruška umírá.*“ (Mk 5,23)

V letošním roce jsem v kněžské službě krásných 20 let. Každý, kdo ve svém životě prožil takové, vcelku nezanedbatelné období, dobře ví, že se toho dá zažít dost. Zvláště proto, že kněžská služba je služba lidem a práce s lidmi. To, že se pak všechno předkládá Bohu, to je sice také podstatná část kněžské služby, ale protože to už nepatří mezi části viditelné, našemu pozemskému světu to zkrátka uniká. Jinými slovy: „Co ten farář celý den dělá, vždyť toho není moc vidět, co by za ten den udělal...?!“ O kněžské službě však psát nechci. Na to přijde čas později, při výročí mého kněžského svěcení. Dnes se jen vrátím k té době 20 let kněžství.

Víte, co mě za tu dobu mrzelo a také bolelo nejvíc? Právě to, kdy za mnou přišli lidé s něčím podobným, jako je v dnešním evangeliu: „*Moje dceruška umírá.*“ Lidé chodí za farářem s mnoha různými přáními a žádostmi. Křest, první svaté přijímání, biřmování, svatba anebo pouze požehnání pro někoho v rodině. Jsou to vcelku radostné záležitosti, které se vždy nějakým způsobem uskuteční k radosti všech zapojených. I úmrtí někoho, kdo mnoho trpěl anebo v důsledku svého stáří přechází na „druhou stranu“ jde vcelku zvládnout jeho nejbližšími. Úmrtí dítěte, tedy někoho takového, kdo měl vše před sebou, kdo ještě nestihl být „zkažený podvodník“, kdo je zkrátka čistý, upřímný a všemi milovaný, je prostě síla!!! Co všechno museli rodiče, hlavně maminka, absolvovat, ať už správné prožívání těhotenství, pak nebezpečí a bolest porodu, první hodiny, dny, měsíce života dítěte. Ano, je to ten nejkrásnější dar, který Bůh člověku dává, ale také spojený s dennodenní povinností a službou – aby z toho dítěte něco bylo. Většina rodičů tuto ne vždy příjemnou povinnost zvládá. Pak přijde něco takového...! Oni přijdou, stejně jako Jairo, plní bolesti, zármutku, ale také naděje, že jim, hlavně dítěti, bude pomoheno. Víte, jak bych jim rád, stejně jako Ježíš v dnešním evangeliu, pomohl a potěšil je?! Jenže! Jde to? Nebyla by to hra na něco, na co nemám?!

Drazí přátelé, o jedno vás prosím. Nikdy nerezignujme, že to nemá řešení. Je sice fakt, že na mnoho věcí a záležitostí nemáme, ale na druhou stranu vlastně máme. Je to stejné, jako v té kněžské službě a našem pohledu na ni: „... Vždyť toho není moc vidět, co by za ten den udělal...!“ Za těch 20 let kněžství, kdy mluvím s Bohem o lidech a předkládám díky a také podobné, nepříjemné záležitosti, mohu dosvědčit, že zázraky nejsou jen v Bibli...! My na to fakt nemáme, má na to Bůh – Ježíš Kristus. Mějme v něj důvěru, nerezignujme a ono se uvidí...!

Požehnaný týden

P. Jan Kunert